

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

G ante I

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

Corinthum, teste eodem Plinio lib. 4. cap. 7. ¶ Fuit præterea ejusdem nominis oppidum in ea parte Thraciæ, quam Pygmeorum gens olim creditur tenuisse. Autor idem Plinius lib. 4. cap. 11.

Geranthi, Ἐρανθῖον, Oppidum Laconicæ regionis: à quo sit gentile Geranthotes, Ἰερανθῖται, ut ex Pausaniæ sententia docet Steph.

Gerasa, Γερασά, Oppidum est in ea parte Syriæ Cœles, quæ à numero tredecim civitatum Γερασάδων ὀνόματι, appellatur. Gentile est Gerasenus, Ἰερασῆναιος. Steph.

Gerania, Γερανία, Oppidum agri Messeniæ, in quo Nestor Pylus educatus fuit: unde ab Hesiodo Geranius cognominatur. Hæc Stephanus. Ptolemæus verò Geraniam Laconico agro attribuit.

Geræni, Γεραῖοι, Vicus est in Lesbos insula: ita dictus à Geræne Neprani filio. Strabo lib. 8. ejusdem nominis oppidum in agro Messeniaco collocat: quod idem esse opinamur cū eo, quod alia inflexione Gerania appellatur.

Gergis, Ἰθῶς, vel Gergichos, Ἰθῖ, Ἰθῆ, Ἰθῆ, Ἰθῆ. Stephano, Oppidum Troadis. sive (ut Plinio placet) Aelidis, à quo Sibyllarum una Gergithia cognominata est.

Germaltum, locus Romæ fuit, cui nomen à germanis fratribus Romulo & Remo inditum, quod hic ad ficum ruminalem ad quam hyberna aqua Tiberis, eos in alveo expositos detulerat, inveni dicitur. Hic postea palatio conjunctus nomen amisisse videtur. Varro lib. 4. de Ling. Latina.

Germanicea, Γερμανικῆ, Oppidum Euphratidis, quod à Quadrato lib. 3. Rectum Parthicarum in Parthis numeratur.

Germania, Γερμανία, Ital. *Lantagna*, Terra Teutonica. Germ. Das Teutschland. Pol. Niemcejska ziemia. Vngar. Nemetország. Regio quæ à Gallis, Rhœtis, ac Pannonia, Rhæno & Danubio fluminibus à Sarmatis, Dacisq; metu mutuo, ac montibus separatur: cætera ambire Oceanus, latus sinus, & insularum immensa spatia complectens. Rhænus, Rhœticarum Alpium inaccessible & præcipiti vertice ortus, modico flexu in Occidentem versus, Septentrionali Oceano miscetur. Danubius molli & clementer edito montis Arnobæ jugo effusus, plures populos adit, tandemq; in Ponticum mare sex meandris erumpit, septimum os paludibus hauritur. Germani ipsi indigeant existimantur: quoniam nō est verisimile aliquos Asia, aut Africa, aut Italia relicta, Germaniam petisse antiquis temporibus informem terris, asperam caelo, tristem cultu, aspectuq; neq; cuiquam, nisi cui patria non erat, magnopere expectandam. Hi antea Teutones appellabantur à Teutono deo corū, quem terra ortum existimabant: sive à Teutono oppido, cuius adhuc reliquæ supersunt reliquæ, etiam hodie nomen servantes Germaniæ vocabulum, ut autor est Strabo lib. 7. à Romanis primum inventum est: quoniam quum primum Rhænum devictis Gallis transgressi fuissent, videntes eos & feritate animorum & proceritate corporum, & colore flavo, forma præterea, & moribus, & vivendi ritu Gallis simillimos, Germanos eos: hoc est, fratres Gallorum esse existimaverunt. Sunt qui Germanos inde dictos putent, quod peculiari ejus regionis ritu, se mutuo sua lingua Germanos: hoc est, fratres consalutent. Eruditi tamen inter Germanos hujus vocis etymologiam ex sua lingua petunt. Illi enim Ger, sive Ger, totū dicunt, & Man virum, quasi planè virum. Quibus ut facilis accessum, facit Alemanni vocabulum, quod apud inferiores Germanos idem sonat, quod Germanus apud superiores. Illi enim pro eo quod est totū, dicunt Ni, quod in superiori Germania Ger, vel Ger, dici ostendimus.

Germanicus, adjectivum, sicut ab Hispanis Hispanicus, ab Italo Italicus. Unde Germanici dicti Imperatores aliquot à devictis Germanis.

Germanicenses, aliud adjectivum: quo aliquoties usus est Suetonius: ut in Vespasiano. Neq; enim, inquit, deteriores esse aut Hispaniensi exercitu, qui Galbam, aut Germaniciano, qui Vitellium Imperatorem fecisset. Idem in Tiber. Flagrabant ambo exercitus multa extra ordinem, ante omnia ut æquantur stipendio Prætoriani Germanicianis. Quibus in locis Germaniciani dicuntur, non qui ex Germania erant oriundi, sed qui in Germania militabant.

Germani, Γερμανοί, populi Celticæ, qui diè non vident. Steph.

Germæ, Γερμαί, Oppidum est ad Hellepontum, non procul à Cyxico. Steph.

Gerontia, Γεροντία, Insula ante sinum Pegasicum, teste Plinio, lib. 4. cap. 21.

Gerræ, Γεραῖα, Arabiæ felicitis oppidum, turtæ habens ex salis quadratis mollibus: à quo sinus propinquus Gerræicus cognominatus est. Autor Plin. lib. 6. cap. 28.

Gerrus, Γεραῖος, Fluvius Scythiæ, septimus ab Istro memoria dignus: Meminit ejus Herodotus lib. 4.

Gerunda, Γερανία, Oppidum Autheranorum, in Hispania ci teniore, juxta mōtes Pyrenæos, Autor Ptolemæus lib. 2. ca. 6.

Gerusa, Sarmatiæ Vrbis in Asia. Ptolem. hodie S. Georgius.

Geryon, Γεργων. Germ. Ein Ries in Hispanien: vñ in Hispania (vñ gebacht hat; vñ seine Kinder hiesig gerden.) Nomen in his Hispani, quem Hercules interfecit, ejusq; boves addidit. Huic tricorporum fuisse fabulantur, ob triplex regnum per fuit enim tribus insulis quæ adjacent Hispaniæ. Baleariæ majori, minori, & Ebusiæ. Fingitur etiam vicipitem habuisse canem: quia & terrestri, & navali certamine plurimum potuit. Declinatur etiam Geryones, & Geryoneus, secundum Priscianum. Virgil. 8. Aeneid. Tergemini necæ Geryones. Sic enim habent emendatiora exemplaria. Lucet. lib. 31. Quilve triplexora tergemini vis Geronai. Quo in loco Geryonai amiquus est genitivus primæ declinationis, per divisionē epithongi factus: quales crebri occurrunt apud Lucretium.

Geryonacæ, Γεργωνάκεις, vca, ceum, Γεργωνάκεις. Plaut. in Aul. Qui mibi in tromisisti in edibus quingentos coquos, cum senis manibus, genere Geryonacæ. Aristophanes Geryonem Ἰερωνάκην nō minavit: hoc est (ut Suidas ait) Ἰερωνάκην.

Gesodunum, Γεσοδύνον. Germ. Gese. Notici oppidum est sub Danubio: teste Ptolemæo, lib. 2. cap. 14. Quoniam in quibusdam exemplaribus Gesodunum legitur, non Gesodunum.

Gesoriacum, Γεσοριάκιον. Germ. Gese. Motiorū navium fuit, teste Ptolem. lib. 2. ca. 9. Unde nonnulli conjiciunt oppidum illud esse unde brevissimus est in Angliā trajectus, quod vulgò Calatum vocant.

Gessem, [Γ]εση. Locus Aegypti, in quo habitavit Iacob.

Gessis, Γεση. Fluvius apud Iones in regione Troglia, quæ & Pannonia dicitur. Plin. lib. 5. cap. 29.

Getæ, Γεταί. Germ. Wäster in Europissem. Getæ sō in Europissem. Wäster putigeni atq; Getæ. Wäster in Europissem. Pol. Tatarsi. Vng. Olati. Populi in Scythia Europæa: Appianus Dacos appellat. Strab. lib. 7. Getæ à Dacis ita distinguunt, ut Getæ sint qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci qui in oppositū versus Germaniam, & ad Istri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt: ex quo apud Alibiensis Davorum & Getarū servilia nomina in usu maxime fuissent. Getæ à Lucullo victos Salustius scribit. Aclias Spartanus scribit Getas dictos fuisse, qui postea Gothi appellati sunt. Ovidius de Pontico: Nulla Getis toto gens est treculorum orbis. Hujus nominativus singularis est Getæ vel Getes. Getæ sēferta, Virgil. 3. Georg. Pharetrati Getæ, Ovid. 4. Trist. Eleg. 9. Getarum leges & ritus, vide apud Strab.

Geticæ, Γετικῆ, a. um, Γετικῆ. Pol. Tatarski. Vng. Olati. quod est ex Getarum regionibus. Munus Geticæ. Ovid. 3. de Pontico: Qui Geticæ longe nō ita distat humo. Lites Geticorum. Idem 3. Trist. Eleg. 12. Nam proci à Getico sinorentis abest Plectrum Geticum. Statius 2. Syl. & Getici cœlesti gloria plectri.

Geti, [Γ]ετι. Allophylorum civitas fuit, hæc nunc appellatur Zeph.

Getuilla, Γετουίλα, Vrbis Libyæ, Steph.

Getia, Γετία, regio Getarum in Thracia: Gentile γετινός, & femininum γετινῆ, quo nomine etiam Philippi Amyntis utri vocatur, possessivum γετινῆς. Arrianus γετινῆς vocat.

Gephyra, Γεφυρα, Vrbis Bœotiæ, eisdem & Tanagrais est auctor Steph.

Gephyroræ, Vrbis Libyæ, Γεφυρών, Steph.

Getulia, Vide GAETVLIA.

G ante **L**

Gfāris, Vide GYARVI.

Gigantis, vetus nomen Arcadiz, Steph.

Gigas, Vide in APPELLAT.

Gigonus, penult. prod. Γιγονός, Oppidum est ad sinum Thracicum non procul à Pallene: cuius meminit Herod. lib. 7.

Giddi, Γιδδία, Vrbis Libyæ, Steph.

Giligumba, Γιλιγούμπα, populi Libyæ, Steph.

Gilio, Nomen notissimi adulteri tempore Iuvenalis.

Gillus, Exul Tarentinus, qui quum Persarum exploratores à piratis captos pecunia sua redemisset, & ad Darum rediret, iussus eo nomine petere quicquid vellet, hoc unū petiit, ut regis opera in patriam reduceretur. Vide Herod. lib. 1.

Gillo, nomen civitatis, à qua Gilonitæ, pen. prod. humiles in ea habitantes dicuntur. Est & nomen viri. γίλλος. Iuvenalis: Vnciolam Proculejus habet, sed Gilō deuncem.

Gimanti, capras in Gimanti natas, Alexander Myndius scribit sex menses non bibere. Aclianus.

Gindanes, Γινδάνες, Libyæ populi, Lotophagis contemini, quorum uxores multis pelliceis simbris adornantur. Nam quum pulcherrimum ducant à plurimis adamari, à singulis quibus sui copiam faciunt, simbriam unam exorant, eoq; augmento ostendunt quor habuerint amatores. Autor Herodotus lib. 4.

Gindara, Γινδάρη, Oppidum Syriæ Cœles, cuius in colz dicuntur

GIN GIR GIT GLA GNI GNO GOB GOM GOR 145

cuntur Gindareni, quorum meminit Plin. li. 5. c. 23. Gindus, fluvius qui per Dardanos fluens ingreditur Tigrim.

Gingl. Ἰγγία, Oppidum Comagenes, nō procul ab Euphrate fluvio. Autor Plin. lib. 5. cap. 24.

Gion, Vide GEON.

Girim, mons apud Garamantes, in quo nasci gemmas vetustas testata est.

Gitta, Ἰττά, Vrbis Palæstinae, Steph.

Glandomiron, Ἰλάνδομιρον, Oppidum est Gallæcorum Lucensium in tractu Tarracensis Hispaniæ. Autor Ptolemæus lib. 2. cap. 6.

Glanicus, Amnis, qui & Liris appellatur, in cuius ripa templum fuit Mariæ nymphæ Minturnensis. Vulgò Garigliano. Plinius lib. 2. cap. 5: Minturnæ Glanico amne diversæ, Liri appellato.

Glanis, Ἰλάνης, Hetrurix fluvius, in Tyberim influens: cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Vulgò Chiana. & Glanis item sive Glanus, piscis astuosissimi nomen, qui aversos mordet hamos, nec devorat, sed esca spoliat. Idem lib. 32. cap. 10: Verrucas tollit glani jecur illitum.

Glanum, Ἰλάνιον, Salyant oppidum est in Alpibus, Narbonensem provinciam spectantibus. Autor Plinius libro 2. capite 9. Vulgò Cap.

Glaphyrus, pen. corr. Ἰλαφύριος. Notissimus adulter Iuvenalis tempore, cuius meminit Satyr. 6: Vxorē ducis, de qua citharædus Echion, Aut Glaphyrus fiat pater. Nomen deductum est à festivitate & elegantia, quam Græci Ἰλαφύριον dicunt.

Glaphyræ, Ἰλαφύριος, Vrbis Thessaliæ, à Glaphyra conditore Magnæ filio. Homerus: Ἰλαφύριος ἔστι & vicus Ciliciæ, à Tharso versus Occidentem triginta stadiis distans, Stephan.

Glauca, Ἰλαυκία, oppidum Ioniæ, Steph.

Glauca tribus, Ἰλαυκίαι τρεῖς, In Lycia est, à Glauco Hero è dicta. Gentile Glauco demus.

Glauco, Ἰλαυκός, Hippolochi filius, qui in Trojano bello Priamo suppetias tulit: homo tam stupidus, ut cum Diomede armotū permutacione factā, nec accepit pro aureis. Vnde etiam hodie Glauco & Diomedis permutatio proverbio celebratur: quo utitur, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Fuit & alter Glauco piscator, qui quum pisces captos in ripa explicasset, subito contracta quadam herba se colligenter, in fluvium prosterent. Admiratus itaq; Glauco herbæ illius vim, quum & ipse degustasset, pisces sequutus, in aquâ insiluit: marisq; Deus factus creditur. Alii alter referunt fabulam: Glauco in signè utinatore rem fuisse, qui quum sepius inspectantibus suis mancipibus in fluvium se deiecisset, diutiusq; sub aqua moratus semper emerisset: tandem quum illis fructū expectantibus non rediret, creditum est Glauco factum esse maris Deum. Hinc natum proverbium: Glauco comesta herba habitat in mari, Ἰλαυκὸς φάγοις πικρὰ βρωτὴν ἐν θαλάσσῃ. Dicitur apparere per jocum deus, qui quum peterint, tamē vulgò creduntur vivere. Alius præterea Glauco fuit, Sisyphi filius, qui quum equas suas hu mana carne pasceret, ab illis etiam ipse devoratus est. Vnde natum adagium: Glauco alter, Ἰλαυκὸς ἄλλος ἐπιτρώχεται: id est, Glauco alter ab equis devoratus. Quadrabit in hominē alendis equis exhaustientem facultates suas. & Est etiam Glauco, nomen piscis. Plin. lib. 6. cap. 16: Quidam rursus estus impauencia mediis fervoribus, sexagenis diebus latent, ut glaucus, fassell, auratic. Idem lib. 32. cap. 11. tradit glaucum ætate non apparere.

Gleffaria, insula in Oceano Germanico, quæ (Solino teste) focconum gignit: Sudaus vulgò appellata, haud longè à Prussia.

Gletæ, Ἰλετταί, gens Iberica post Cynetas, Steph.

Glistas, Ἰλιστάς, Vrbis Bœoticiæ, à Glistone aut Glistante quodam dicta, Stephanus.

Glycon, Ἰλίκων, apud Horatium lib. 1. Epist. Nomen est gladiatoris robustissimi. Nec (inquit) quis desperes invicti membra Glyconis: Nodosa corpus nobis prohibere podagra. Fuit & nomen medici Panisæ, qui mortuo domino ex vulnere, quod in prælio Mutinensi accepit, in carcerem conjectus est, & à Torquato parricidii accusatus, tanquam vulneri venenum indidisset. Sueton. in Augusto: Panisæ quoque adeo suspecta mors fuit, ut Glycon medicus custoditus sit, quasi venenum vulneri indidisset. Cic. ad Brutum: Tibi Glycon medicū Panisæ, qui fororem nostrā Achilloc in matrimonium habet, diligentissimè commendō.

Gnidus, Ἰνδός, Vulgò Cabo erio, Vrbis insignis in extremo cornu peninsulæ Carix adhaerentis sita, Veneris templo & signo Praxiteles in primis nobilis. Horat. 1. Carm. O de 30. O Venus regina Gnidi, Paphiæq; E' Gnido viti memorabiles fuerūt, Eu-

doxus mathematicus Platonis sodalis, Agatharchides Peripateticus, historix conditor, Theopompus Iulio Cæsari familiaris, Artemidorus eius filius, & his antiquior Cretas, qui Xerxem medicatus est, & res Syriacas, Persicasq; conscripsit.

Gnidus, a, um, ut Gnidia Venus, Cic. de Divinatione.

Gnosidicus, Ἰνσίδιος, Clarissimus Asclepiadarum, Nebri filius, pater Hippocratiæ, Aenei & Podalirii: avus autem Heraclidæ qui pater fuit Hippocratis medicorum omnium doctoris. Autor Steph. in dictione COS.

Gnosios, Ἰνσός, Vulgò Candia, Vrbis Crete fuit Minois regis, quæ alio nomine Cerathus, ut scribit Strabo appellata fuit à fluvio eius nominis.

Gnosius, a, um, quod est ex Gnosio urbe: ut Gnosius civis, Gnosia littora, Gnosia regna. Ovid. in Epist. Parid. Non habuit tempus quo Gnosia regna videret, Aptius. & Pro eodem etiam dicitur Gnosiacus, a, um: ut Corona Gnosiacæ apud Statium lib. 1. Syl.

Gnosius, a, um, Idem quod Gnosius. Lucan. lib. 3: Creta vetus populis, Gnosiasq; agitare phæteras Doctæ.

Gnosia, idis, Patronymicum foeminiuum, Ovid. Epistol. 1: Et Phœbus Daphnen, & Gnosida Bacchus amavit.

Gōarenē, es, Ἰνσάριος, Regio Arabiæ non procul à Damasco, quæ & Gōarca Ἰνσάριος, dicitur, Autor Stephanus.

Gōbzum, Ἰνσός, Promontorium Galliæ Lugdunensis, apud Ptolemæum lib. 2. cap. 8. In plerisq; exemplaribus Gabcum legitur, non Gōbzum.

Gōbryās, Ἰνσός, Nobilis Perfarum Satrapes fuit, unus ex iis qui cum Dano conjurarunt adversus Magos. Nam erat: Darii sacer, antequam regnum Darius ipse adipisceretur, ut ostendit Herodotus libro 7.

Gog, [Ἰνσός] & Magog, [Ἰνσός] Voces sunt in Sacris literis aliquoties repetitæ: quibus sunt qui putent gentes Scythicas significari. Hieronymus tamen in Ezechielem movit allegoricum sensum subesse, nullorq; iis nominibus populos significari.

Golgi, Ἰνσός, Stephano, Locus est in Cypro insula Veneri & Cupidini sacer. Catullus in Nupt. Pelei: Sancte pater, cuius hominum qui gaudia misces, Quiq; regis Golgos, qui que Idæium frondosum Quo in loco in omnibus ferè exemplaribus hætenus corruptè lectum est Colchos: Aldi vetus editio tamen Golgos habet.

Gomolix, Ἰνσός, populi Idumæe Gomphi. Vide Philippi, & Gomorrhum utroq; modo oppid. Solin.

Gomorrhæ, a, vel Gomorrhum, ihi, (utroque enim modo dicitur.) [Ἰνσός] hamorah, oppidum Iudæe, ab Asphaltite lacu bautum, quemadmodum & Sodoma, & alia nonnulla. Vide Solinum.

Gomphi, Ἰνσός, Vrbis Thessaliæ, Steph.

Gondra, Ἰνσός, populi Thraciæ, apud Herod. Cindra & Rhoda legitur, Steph.

Gonæ, Ἰνσός, Vrbis Thraciæ, cuius incolæ aliqui vocāt Adriapolitas, Steph.

Gonni, Ἰνσός, vel Ἰνσός, & Ἰνσός, Vrbis Perthæbiæ à Cuneo quodam Cyphi nepote dicta: Regia Gonna, Stephan. Vide GONVVA.

Gonnus, Vrbis est in superiori parte Thessaliæ, unde ad Thessalliam introitus comperitur.

Gonōs, Ἰνσός, Thraciæ oppidum est, non procul à Philippis & Ergino fluvio. Autor Plin. lib. 4. cap. 11.

Gonusa, Perthæbiæ Vrbis, Steph.

Gorania, Regio Arabum Scenitarū, cuius incolæ Gorameni. Gordiani, Tres fuerunt Romanorum Imperatores, pater, filius, & nepos. Vide Herodianum lib. 2.

Gordius, Ἰνσός, Phrygiæ rex fuit, rusticus aliquin & ignobilis. Quum enim Phrygiæ oraculum de rege creando consulebantibus, responsum esset, ut eum in regem deligerent, qui primus templum ingrederetur: venit ut Gordius summo mane ad agrum properans, loraque plaustris gestans, primus templum introiret. Quare ab omnibus rex consalutatus, lora ad rei memoriam in templo suspendit, in quibus erat nodus adeo perplexus, ut indissolubilis putaretur: circumferreturq; oraculum, ut regno potiretur qui lora dissolveret. Hunc nodum Alexander quum dissolvere non posset, ense dissecuit. Hinc factum est, ut Nodus Gordius, notissimo proverbio dicitur de rebus indissolubilibus.

Gordium, Ἰνσός, urbs magna Phrygiæ juxta Cappadociā, à Gordio patre Midæ.

Gordimurus, Ἰνσός, Vrbis Midæ, à Gordio filio cōdita.

Gordix, Ἰνσός, regio Persicæ, à Gordia Triptolemi filio, Steph. Stephanus vocat Gordos & Gordochoz hos populos, & montes Gordyxos.

Gordynia, Ἰνσός, urbs Macedoniæ, Steph.

Gorgias, Ἰνσός, Leontinus fuit Rhetor, Empedoclis discipulus, &

K